

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Кж-140/03
Бањалука, 11. 05. 2004. године

У ИМЕ НАРОДА!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Икановић Вељка, као предсједника вијећа, Бужанин Обрена, Микеш Горане, Хусеинбашић Џевада и Кршлаковић Фикрета, као чланова вијећа, уз учешће записничара Ђукић Сандре у кривичном предмету против оптуженог Б. Т., због кривичног дјела утаја пореза и доприноса из члана 287. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца из Бањалуке и браниоца оптуженог, адвоката Ш. Р. из Н. С., изјављеним на пресуду Окружног суда у Бањалуци број К-36/03 од 01. 10. 2003. године, након јавне сједнице вијећа одржане дана, 11. 05. 2004. године, у присуству Замјеника Главног Републичког тужиоца М. Б. и браниоца оптуженог адвоката Ш. Р. из Н. С., а у одсуству уредно обавјештеног оптуженог, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба Окружног јавног тужиоца у Бањалуци, а дјелимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог Б. Т., **преиначавача се у одлуци о казни** пресуда Окружног суда у Бањалуци број К-36/03 од 01. 10. 2003. године, тако што се оптуженом за кривично дјело утаје пореза и доприноса из члана 277. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, за које је проглашен кривим том пресудом, утврђује казна затвора у трајању од 4 (четири) године, те се за то дјело и кривично дјело фалсификовања исправе из члана 364. став 2. Кривичног законика Републике Српске, за које му је правоснажном пресудом Основног суда у Бањалуци број К-677/02 од 22. 10. 2002. године изречена казна затвора у трајању од 3 (три) мјесеца, на основу одредбе члана 44. и члана 43. став 2. тачка 2. Кривичног законика Републике Српске, **осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 2 (два) мјесеца**, у коју казну му се урачунава вријеме проведено у притвору почев од 05. 09. 2002. године па надаље.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмијењена.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањалуци број К-36/03 од 01. 10. 2003. године, оглашен је кривим Б. Т., због кривичног дјела утаје пореза и доприноса из члана 277. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, за које дјело му је утврђена казна затвора у трајању од пет година, те му је примјеном одредбе о стицају из члана 43. став 2. тачка 2. Кривичног законика Републике Српске за то дјело и за кривично дјело фалсификовања исправе из члана 364. став 2. Кривичног законика Републике Српске, за које је правоснажно осуђен на казну затвора од три мјесеца пресудом Основног суда у Бањалуци број К-677/02 од 22. 10. 2002. године, осуђен на јединствену казну

затвора у трајању од пет година и два мјесеца у коју казну му је урачунато вријеме проведено у притвору почев од 05. 09. 2002. године па надаље. Оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 1. 114,00 КМ и паушал у износу од 500,00 КМ.

Против те пресуде жалбе су благовремено изјавили Окружни јавни тужилац у Бањалуци и бранилац оптуженог Ш. Р., адвокат из Н. С.

Окружни јавни тужилац пресуду побија због повреде Кривичног закона и одлуке о казни, те предлаже да се првостепена пресуда преиначи у правној оцјени дјела, тако што ће се оптужени огласити кривим за кривично дјело утаје пореза и доприноса из члана 287. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, и за то дјело утврди казна затвора у дужем трајању, те изрекне већа јединствена казна затвора, или да се та пресуда преиначи само у погледу одлуке о казни изрицањем казне затвора у дужем трајању.

Бранилац оптуженог првостепену пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о казни, с приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се та пресуда преиначи тако што ће се оптужени огласити кривим за основни облик кривичног дјела утаје пореза и доприноса из члана 277. став 1. Кривичног законика Републике Српске у помагању и да му се изрекне казна затвора у дужини времена до сада проведеног у притвору.

Одговор на жалбе није поднесен, а Замјеник Главног Републичког тужиоца је писмено предложио да се жалба Окружног јавног тужиоца уважи, а одбије жалба браниоца оптуженог.

Замјеник Главног Републичког тужиоца и бранилац оптуженог остали су код изнијетих жалби и приједлога у жалби и на сједници вијећа.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се жалбама побија и по службеној дужности у смислу одредбе члана 376. став 1. Закона о кривичном поступку, овај суд је одлучио као у изреци из слиједјећих разлога:

Нема основа за тврдњу жалбе браниоца оптуженог да је првостепена пресуда захваћена разноврсним облицима битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 364. став 1. тачка 11. ЗКП-а, те из става 2. истог члана, а које жалба погрешно означава као повреде из члана 303. став 1. тачка ј) и тачка г) Закона о кривичном поступку који је ступио на снагу 01. 07. 2003. године, с обзиром да је поступак у овом предмету проведен по одредбама ранијег Закона о кривичном поступку, а у складу са одредбом члана 442. став 3. у вези са ставом 1. ЗКП-а («Сл. гласник РС», бр. 50/03).

Наиме, право оптуженог на одбрану није повријеђено, како жалба тврди, тиме што је поступак у овом предмету проведен неовисно од кривичног поступка који се води код Окружног суда у Добоју под бројем К-7/03, због кривичног дјела утаје пореза и доприноса из члана 287. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, против Г. М. као извршиоца и против оптуженог Б. Т. као помагача, јер је правилно оцијенио Окружни суд у Добоју

(који је први започео поступак) да нису испуњени услови из члана 32. став 6. ЗКП-а за спајање ових поступака. Ово из разлога што је у питању мјешовити конекситет гдје је законска могућност спајања поступака условљена постојањем међусобне везе између кривичних дјела с једне стране, и постојањем истих доказа с друге стране, па како се оптужбе у ова два предмета не заснивају на истим доказима, то сама чињеница да се у кривичном поступку пред Окружним судом у Добоју оптужени појављује као помагач, не оправдава спајање тог поступка са овим поступком проведеним пред Окружним судом у Бањалуци против оптуженог Б. Т. као извршиоца истог облика кривичног дјела утаје пореза и доприноса, с обзиром да није цјелисходно спајање ових поступака када се имају у виду обим и карактер доказа који су проведени у овом поступку, а који се као докази не појављују у поступку пред Окружним судом у Добоју.

Према утврђењу побијане пресуде радња извршења кривичног дјела утаје пореза и доприноса за које је оптужени оглашен кривим том пресудом, огледа се у пропуштању дужности пријаве прихода надлежним пореским органима, које је оптужени кроз промет робе остварио за предузећа Р. д.о.о. С. С. и К.В. д.о.о. Л., а који подлијежу опорезивању. С обзиром да је у питању пореска обавеза правног лица, то се најчешће као извршилац дјела појављује одговорно лице у правном лицу, али се могуће извршилаштво не ограничава искључиво на одговорно лице, јер се као извршиоци могу појавити и лица која у име и за рачун пореског обвезника обављају послове из којих произлази обавеза вођења документације о приходима и обавеза подношења пореске пријаве, али и лица која формално под туђим именом обављају пословну дјелатност која их обавезује на подношење пореске пријаве и плаћање одговарајућих доприноса друштвеној заједници. Када је изреком побијане пресуде утврђено да је оптужени за наведена предузећа, која је претходно пререгистровао на име М. Н., под тим именом обављао послове (лично или преко других лица) набавке робе у сврху даље продаје, и потом робу продао, а промет није приказао у пословним књигама, ни пријавио надлежним пореским органима, нити је обрачунао и платио порез на промет и друге пореске обавезе, онда је таквим описом сасвим јасно и одређено дефинисан однос оптуженог према тим предузећима као лица које је под лажним именом означеним у регистру као власник и директор предузећа без ограничења, фактички обављао дјелатност која га обавезује на подношење пореске пријаве.

Ради тога нема мјеста тврдњи жалбе да је изрека пресуде неразумљива и противрјечна сама себи, због тога што у тој изреци, према становишту жалбе, није означено својство оптуженог у односу на наведена предузећа, а што би манифестовало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 364. став 1. тачка 11. ЗКП-а.

У погледу чињеница од одлучног значаја за постојање кривичног дјела и кривичне одговорности оптуженог, побијана пресуда је дала разлоге у образложењу које као мјеродавно образложење прихвата и овај суд, па се не може прихватити као основан приговор жалбе да је образложење пресуде захваћено битним повредама одредаба кривичног поступка у облику недостатка разлога о одлучним чињеницама.

Нема основа за тврдњу жалбе браниоца оптуженог да је првостепена пресуда заснована на мањкавом чињеничном основу зато што, према тези

жалбе, нису потпуно и правилно утврђене све чињенице од одлучног значаја за постојање кривичног дјела у радњама оптуженог. Тако жалба тврди да није доказано да је оптужени у спорном периоду за предузећа Р. д.о.о. С. С. и К.В. д.о.о. Л. од означених привредних субјеката као добављача набавио, а потом и продао робу веће количине. Надаље, цитирајући релевантне одредбе Закона о акцизама и порезу на промет, жалба истиче да нису испуњени законски услови прописани за условно ослобађање од пореза означених продаваца, с обзиром на недостатке у наруцбеницама, и с обзиром да није утврђена чињеница о регистрацији предузећа Р. д.о.о. С. С. код надлежног пореског органа, а да предузеће К.В. д.о.о. Л. у једном дијелу спорног периода пословања није било регистровано код надлежног пореског органа. Дакле, жалба стоји на становишту да предузећа Р. д.о.о. С.С. и К.В. д.о.о. Л. нису порески обвезници за промет робе извршен у спорном периоду са означеним предузећима, јер продаја извршена од стране тих предузећа не испуњава законске услове за пореско ослобађање продаваца, а с друге стране, слиједећи одбрану оптуженог током поступка, жалба инсистира на тврдњи да оптужени није обављао дјелатност (набавку и продају робе) за предузећа Р. д.о.о. С.С. и К.В. д.о.о. Л. која би га обавезивала на подношење пореске пријаве.

Аргументи жалбе уз наведене тврдње не могу довести у питање правилност утврђења побијане пресуде на којима темељи закључак да су у радњама оптуженог остварена обиљежја кривичног дјела за које је оглашен кривим том пресудом, нити вриједносни значај датих разлога у образложењу за одлучне чињенице. Ово из разлога што чињенице утврђене на главном претресу кроз критички приступ у оцјени проведених доказа и одбране оптуженог с аспекта вјеродостојности, представљају поуздану основу за закључак да је оптужени након пререгистрације предузећа Р. д.о.о. С.С. и К.В. д.о.о. Л. на име М. Н. као власника и директора тих предузећа, представљајући се као власник и директор кориштењем лажне личне карте на име М. Н., за ова предузећа набавио већу количину робе од разних предузећа као добављача (означених у изреци и образложењу пресуде) са изјавом уз наруцбеницу да робу купује ради даље продаје, преузимајући на тај начин пореску обавезу за предузећа Р.д.о.о. С.С. и К.В. д.о.о. Л. а потом извршио продају робе, а да промет није евидентирао у пословним књигама, нити пријавио и платио порез на промет и друге пореске обавезе. Ту се прије свега има у виду налаз графолошког вјештачења потписа на име „Никола М.“ у документацији предузећа Р. д.о.о. С.С. и К.В. д.о.о. Л., и искази саслушаних свједока на главном претресу на које се побијана пресуда позива у образложењу, интерпретирајући садржај ових доказа у релевантним дијеловима.

Тако је графолошким вјештачењем документације са потписом „Никола М.“ поуздано утврђено да је оптужени потписао 38 наруцбеница са изјавом, 23 отпремнице, те документа приликом отварања рачуна код Загребачке банке за предузећа Р. д.о.о. С.С. и К.В. д.о.о. Л., те ВБ Банке АД Бањалука за предузеће Р. д.о.о. С.С., уговор о промјени оснивача Р. д.о.о. С.С., уплатнице К.В. д.о.о. С.С. у Загребачкој банаци за добављаче д.о.о. Ч. и д.о.о. К., док на осталој документацији није потврђено, али није ни искључено да је оптужени потписник. Надаље, одређени представници предузећа која се појављују као продавци робе предизећима Р. д.о.о. С.С. и К.В. д.о.о. Л., саслушани у својству свједока (М. Н.1, Ц. М., Ј. С., Ч. М., Б. З. и Н. М.) су потврдили да је оптужени

особа која је уговарала куповину робе за предузећа Р. д.о.о. С.С. и К.В. д.о.о. Л., а у неким случајевима и лично преузимао купљену робу. Саслушани свједоци Б. З., К. М., Б. М., П. М., С. З. и Ј. П. су својим увјерљивим исказима потврдили чињенице да су као возачи предузећа К.М. испоручивали робу за предузећа Р. д.о.о. С.С. и К.В. д.о.о. Л. на локалитету Лончара којом приликом су, њима непозната лица, у име предузећа Р. д.о.о. С.С. и К.В. д.о.о. Л. као примаоца потписивала отпремницу о пријему робе, док остали саслушани свједоци као представници предузећа добављача робе, потврђују чињеницу да је у спорном периоду са тим предузећима обављано пословање. Дакле, писменим доказима о наруцби робе (наруцбенице са изјавом) и преузимању робе (отпремнице) за предузећа Р. д.о.о. С.С. и К.В. д.о.о. Л., те исказима наведених свједока поуздано је утврђена чињеница да је оптужени за ова предузећа набављао робу ради даље продаје. Жалбеним приговором заснованом на тврдњи о пристрасности исказа свједока, који се појављују као представници предузећа добављача робе, због заинтересованости за исход поступка (у циљу избјегавања одговорности за пореске обавезе својих предузећа) вјеродостојност исказа тих свједока није доведена у питање с обзиром да ти искази своју потврду налазе у наведеним писменим доказима. Код утврђених чињеница да је робу за предузећа Р. д.о.о. С.С. и К.В. д.о.о. Л. оптужени преузео (лично или преко других лица), а за робу се након преузимања губи сваки траг, јер набавка није евидентирана у пословним књигама ових предузећа, онда је сасвим логичан закључак првостепене пресуде да је оптужени ту робу продао не приказујући промет у пословним књигама, нити пријављујући приход надлежном пореском органу. Ове чињенице (неприказивања промета у пословним књигама и непријављивање пореским органима прихода предузећа остварених кроз наведено пословање, а који подлијеже опорезивању) несумњиво манифестују намјеру оптуженог за избјегавање плаћања пореза. Осим тога, да је таквом намјером оптужени био мотивисан при вршењу промета робе преко означених предузећа, потврђује и чињеница да је оптужени пререгистрацију предузећа Р. д.о.о. С.С. и К.В. д.о.о. Л. извршио на лажно име, а потом, користећи се фалсификованом личном картом на име уписаног власника и директора предузећа у регистру, под тим именом наступао у пословању.

Супротно тврдњи жалбе, из овјерене фотокопије потврде Републичке управе прихода, Подручна јединица И. број ... произлази да је Р. д.о.о. С.С. са сједиштем у С. И. дана 30. 08. 2001. године извршила пријаву том пореском органу у смислу члана 21. став 1. Закона о акцизама и порезу на промет, па како се рачуни овог предузећа односе на период од 27. 9. 2001. до 30. 01. 2002. године, то је сасвим очигледно да је прије извршене куповине робе од предузећа д.о.о. К.К. Б. и д.о.о. М. Т., предузеће Р. д.о.о. С.С. регистровано у надлежној пореској управи. Надаље, из потврде Министарства финансија РС Пореска управа Л. (овјерене фотокопије) произлази да је порески обвезник К.В. д.о.о. Л. регистрован у Пореској управи дана, 11. 04. 2002. године под ЈИБ ..., а чињеница, коју жалба истиче, да је том предузећу одузет ЈИБ 25. 07. 2002. године није од значаја, јер из рачуна о пословању тог предузећа произлази да посљедњи рачун о куповини робе датира са 15. 07. 2002. године. Дакле, предузеће Р. д.о.о. С.С. и К.В. д.о.о. Л. за које оптужени набављао робу су, према садржају наведених доказа, у спорном периоду пословања са означеним добављачима била регистрована код надлежног пореског органа, па када у својим исказима као свједоци представници предузећа која су и вршила продају

робе наводе да је представник купца приликом ступања у пословни однос предочио сву потребну документацију (укључујући и потврду о регистрацију код надлежног пореског органа), онда нема разлога за сумњу у истинитост таквих тврдњи. То посебно када се ови искази посматрају у међусобној повезаности са чињеницама да овјерене фотокопије потврде Пореске управе о регистрацији предузећа К.В. д.о.о. Л. егзистирају у приложеној документацији пословања предузећа д.о.о. Ч. П. и д.о.о. Т. Б. са тим предузећем, те чињеницама да је у одређеном броју наруџбеница К.В. д.о.о. Л. са изјавом да робу купује ради даље продаје, означен и ЈИБ код надлежне пореске управе. Тиме је испуњен услов из члана 21. став 1. тачка 5. Закона о измјенама и допунама Закона о акцизама и порезу на промет («Сл. гласник РС», бр. 18/2001) о условном пореском ослобађању продавца производа ради даље продаје, а који закон је био на снази у периоду пословања предузећа Р. д.о.о. С.С., а једним дијелом и у периоду пословања предузећа К.В. д.о.о. Л. и то до 28. 05. 2002. године када је ступио на снагу Закон о акцизама и порезу на промет («Сл. гласник РС», бр. 25/02), који Закон у оквиру услова за пореско ослобађање продавца таксативно набројаним у члану 28. став 1. не предвиђа обавезу купца да у свакој пословној години приликом прве набавке производа продавцу достави овјерену копију увјерења о упису у регистар код надлежног пореског органа.

Из наведеног произлази да је неоснован приговор жалбе браниоца оптуженог заснован на тврдњи да нису испуњени услови за пореско ослобађање продавца робе у спорном периоду, а тиме прелазак пореске обавезе на предузећа Р. д.о.о. С.С. и К.В. д.о.о.Л.

Овај суд налази да писмене изјаве на наруџбеницама предузећа Р. д.о.о. С.С. и К.В. д.о.о. Л. у смислу члана 21. став 1. тачка 2. Закона о измјенама и допунама Закона о акцизама и порезу на промет (да робу купује ради даље продаје) садрже све елементе потребне да би се прихватиле као вјеродостојан документ, па се супротне тврдње жалбе не могу прихватити, с обзиром на то да је у наруџбеници означен број и датум изјаве, потпис овлаштеног лица са печатом, те број документа који је у прилогу изјаве, а у коме су садржани подаци и врсти и количини производа који се набављају. Уз постојање наведених елемената, околност да није у свим наруџбеницама означен регистарски број купца код надлежног пореског органа, није од утицаја на условно пореско ослобађање продавца, код испуњења законом прописаних услова да се тај промет не сматра прометом производа који служи крајњој потрошњи. То посебно када се има у виду да је подобност купаца за судјеловање у промету роба утврђена предочавањем продавцу овјерене копије увјерење о упису у регистар код надлежног пореског органа, приликом прве набавке производа у пословној години.

Из изнијетих разлога приговори жалбе браниоца оптуженог чињеничној основи побијане пресуде се показују као неосновани, а тиме и приговор погрешне примјене закона који жалба темељи на чињеничним мањкавостима које жалба види, а које, по оцјени овог суда, та пресуда не садржи.

На темељу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилном примјеном закона радње оптуженог оквалификовао као кривично дјело утаје пореза и доприноса из члана 277. став

2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, па се супротна тврдња жалбе Јавног тужиоца не може прихватити. Погрешно је становиште ове жалбе да одредба члана 439. Кривичног закона Републике Српске («Сл. гласник РС», бр. 49/03) који је ступио на снагу 01. 07. 2003. године, искључује примјену Кривичног законика у конкретном случају. Наиме, садржај ове одредбе искључује примјену оних кривично-правних одредби садржаних у другим законима које су у супротности са Кривичним законом Републике Српске, а примјењена одредба Кривичног законика у конкретном случају није у супротности са Кривичним законом Републике Српске. Проблем супротности кривично-правних одредби других закона са Кривичним законом Републике Српске се не може поставити тако што би се захтијевала потпуна подударност у свим сегментима, код регулисања одређеног питања, па на садржајним разликама одредби које регулишу исто питање извести закључак о супротности. Тај проблем садржајне разлике у регулисању истог питања у два или више закона који конкуришу за примјену на конкретан случај, се има разрјешити кроз правила о временском важењу Кривичног закона садржана у члана 4. Кривичног закона Републике Српске, у којима је као општи принцип успостављена примјена оног закона који је важио у вријеме извршења дјела, а изузетак од тог правила се огледа у обавезујућој примјени најблажег закона за учиниоца, ако је након извршења дјела измијењен Кривични закон једном или више пута. Примјењена одредба Кривичног законика не противрјечи Кривичном закону Републике Српске, јер и тај Закон одредбом члана 287. регулише кривично дјело утаје пореза и доприноса. Смисао и једне и друге одредбе је у инкриминацији оних понашања која су мотивисана избегавањем плаћања пореза прописаним законодавством Републике Српске или доприноса здравственог и пензионог осигурања прописаних у Републици Српској. Дакле, исти је објект заштите инспирисао инкриминацију таквих понашања, па те одредбе нису међусобно супростављене, а питање разлике у погледу дефинисања оних елемената кривичног дјела који манифестују радњу извршења и објективни услов инкриминације основног и квалификованог облика дјела, те разлике у прописаној казни за то дјело, правилно је разрјешити првостепени суд кроз правила о примјени блажег закона.

Наиме, радње оптуженог у конкретном случају имају обиљежје квалификованог облика кривичног дјела пореске утаје и по Кривичном законик Републике Српске из члана 277. став 2. у вези са ставом 1., те по Кривичном закону Републике Српске из члана 287. став 3. у вези са ставом 1., међутим, према прописаној казни Кривични закон Републике Српске, (који је донесен након извршења дјела), је строжији у односу на Кривични законик Републике Српске (који је важио у вријеме извршења дјела). Како се Кривични закон донесен након извршења дјела може примијенити, у смислу одредбе члана 4. став 2. Кривичног закона Републике Српске само ако је блажи за учиниоца, што у конкретном предмету није случај, то су правилном примјеном закона, радње оптуженог, побијаном пресудом, оквалификоване по закону који је важио у вријеме извршења дјела, као кривично дјело утаје пореза и доприноса из члана 277. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске.

Испитујући одлуку о казни у вези са приговорима жалби Јавног тужиоца и браниоца оптуженог, овај суд налази да је основана тврдња жалбе браниоца оптуженог о престојности утврђене казне за ово кривично дјело, док приговору

жалбе Јавног тужиоца о преблагости казне нема мјеста. Ово из разлога што је пренаглашен значај раније осуђиваности оптуженог као отежавајуће околности, у утврђеној казни затвора од 5 година за ово кривично дјело, када се има у виду да се раније осуде не односе на истоврсно кривично дјело, док је чињеница вођења другог кривичног поступка за истоврсно дјело погрешно оцијењена као отежавајућа околност, јер је то у супротности са принципом претпостављене невиности за кривично дјело док се правоснажном пресудом не утврди кривица. Супротно томе, олакшавајуће околности које првостепени суд нашао на страни оптуженог и на које се позива у образложењу пресуде, нису довољно дошле до изражаја у утврђеној казни. Ради тога је овај суд дјелимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог преиначио првостепену пресуду у одлуци о казни, тако што је за кривично дјело утаје пореза и доприноса, за које је оптужени оглашен кривим, утврдио казну затвора од 4 године оцјенивши да ова казна одговара тежини почињеног дјела и степену кривичне одговорности оптуженог. У овој казни је дошла до изражаја и отежавајућа околност која се манифестује у тежини повреде заштићеног добра, на коју жалба Јавног тужиоца оправдано указује, с обзиром да висина утајеног пореза вишеструко прелази прописани износ као објективни услов инкриминације квалификованог облика овог кривичног дјела. Увјерење овог суда да казна затвора од 4 године за ово кривично дјело представља потребну, али довољну мјеру казне посматрано с аспекта остварења сврхе кажњавања у свим њеним сегментима. Како је правоснажном пресудом Основног суда у Бањалуци оптуженом изречена казна затвора у трајању од 3 мјесеца за кривично дјело из члана 364. став 2. Кривичног законика Републике Српске, то је примјеном одредби члана 44. и 43. став 2. тачка 2. Кривичног законика Републике Српске оптуженом изречена јединствена казна затвора за ово дјело и кривично дјело за које је оглашен кривим побијаном пресудом, у трајању од 4 године и 2 мјесеца.

На основу изложеног, а у смислу одредбе члана 387. став 1. ЗКП-а, овај суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар
Сандра Ђукић

Предсједник вијећа
Икановић Вељко

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Братић Душанка